Societat | Josep Maria Pijuan | Actualitzat el 20/07/2022 a les 10:56

Per la defensa dels serveis públics

«Emergeix una temible contrarevolució social d'efectes letals per als més necessitats, que continuen augmentant»

Avui cada dia veiem més com es denuncia la deterioració de la salut pública en algunes ciutats.

Cal assenyalar que, a Catalunya i Espanya, els sanitaris de l'atenció primària estan saturats; la falta de consideració, l'esgotament postcovid i, més enllà de la crisi més visible, la de les urgències, descriuen un sistema que es dirigeix cap a una catàstrofe.
Això que passa en aquests territoris transcendeix a tot el sistema nacional de sanitat que, abandonat a l'atzar de les mans de la privatització, serà presa del mateix destí que van trobar, en anys anteriors, serveis bàsics com l'aigua, l'electricitat, els hidrocarburs les telecomunicacions i el transport públic, entre altres, amb la complicitat activa dels governs locals, autonòmics i de l'Estat.

Catalunya i Espanya, que gaudia d'un dels millors sistemes públics sanitaris d'Europa, està avui experimentant la seva desaparició. De nou, i com si no hi hagués hagut una crisi econòmica tremenda dins de la mateixa pandèmia de la covid, el llenguatge que impera de manera idèntica en tots els països europeus és el de les restriccions pressupostàries.

D'aquí la falta de reclutament de professionals metges d'atenció primària, metges especialistes i personal d'infermeria, producte de la precarietat de les condicions laborals d'aquest sector professional, l'exponencial deficiència de mitjans tècnics per a respondre a les necessitats de la població.

I aquesta situació de privatització es pot extrapolar a altres camps: educació, universitats, recerca, atenció a les persones grans, serveis socials, pensions privades, la banca, etc.

L'objectiu no és un altre que la privatització generalitzada; és a dir, la mercantilització de les activitats no mercantils per se. Tota la cultura europea de la igualtat d'oportunitats està condemnada a mort. Emergeix una temible contrarevolució social d'efectes letals per als més necessitats, que continuen augmentant. L'estratègia per a imposar aquest model discorren disfressades de paraules aparentment neutrals: "externalització", "sostenibilitat", "reformes estructurals", "rendibilitat", "treball parcial"...

La pandèmia ha posat en evidència el desarmament col·lectiu enfront de les lleis del mercat "lliure"; els serveis de salut, educació, cultura, benestar social van realitzar, amb el poc que disposaven, un exercici de malabarisme per a atendre els ciutadans. Però aquests sacrificis han canviat alguna cosa? No, perquè els Estats no estan treballant per a la salvaguarda dels serveis públics i la política econòmica de la UE tampoc va en aquesta direcció i, per tant, no s'està treballant per a retornar a la ciutadania la semàntica prioritària del bé públic enfront del lema destructor de la "lliure competència".

Cal generar un debat ciutadà amb les opcions polítiques, socials, sindicals, veïnals... que estiguin disposats a mobilitzar a la ciutadania per a una lluita que permeti frenar la guerra social privatitzadora contra sectors de la majoria ciutadania i les capes populars que imposen els i les nostres governantes generant una rebel·lia contra aquesta intolerància.

No podem esperar que això sorgeixi de l'improvís, hem d'impulsar des de cada barri i ciutat, acords de denúncia i mobilització que permeti posar entre l'espasa i la paret als nostres governants locals, autonòmics i estatals, i fer-ho ja, si no ens trobarem en molt poc temps amb la pèrdua total de moltes de les millores per les quals van lluitar i van aconseguir els nostres pares i

avis. Rebel·lem-nos!